se kõige kiuslikum assi on se kalendri teine jäggo, kus juttud ja õppetused sees on. Egga seal kriipski luggejate melest ei olle — iggaühhel oma laido-kius.

Jstusin miñewal teisipäwal tõ kallal, et pea otsas auras — uks läks lahti ja wõeras mees astus tuppa, näust kaunis wihhane, ja küssis, kas kalendriteggija koddu. Miña mehhe apput näggu kartsin, jalgasin ennast ärra ja wastasin: nüüd kül koddu ei olle, agga kellu kolm pärrast lõunat kül saaks koddu ollema. Mees küssis, kas ehk kalendriteggijate tuttaw ollen, ja miña ütlesin ja. Wõttis siis prassides ja ussutades nõnda räkida: „Tarto linnas teewad kalendri ja eñam Wirro keelt kui Wõrro keelt sees. Kas siis selget Wõrro keelt ei oska sisse panna? seddawisi kalender on keelemurre solk. Kui se Tarto kalender on, olgo siis ka Tarto keel. Pañewad pihho tä'is tühja Wirrolorri kokku ja kalender walmis."

Miña pañin wasta: „Oho, Wirrolane Tarto keelt weel selgemine oskab laita ja sõimata. Pealegi Wõrro kele räkijaid on pissut; pool Tarto ma-ossa rahwast rägib Wirro keelt, ja meie kalender ullatab ka weel ülle Kurresare, Perno ja Willandi ma-ossa." Selle wastusega mees ei tahtnud leppida, lubbas kellu kolm taggasi tulla ja kalendriteggijale lõhna anda.

Appo näuga mees läks uksest wälja ja miña tänasin Jumalat, et jälle lahti sain. Agga armas luggeja, sedda sa issegi tead, kui

juhtumine iñimest akkab kiusama, et ta ühhe näppistamisega rahhul ei olle. Waña naine lompri jallaga astus tuppa, ja nõnda laddinal ja wollinal akkas juttu wiskama, et sõñadel wahhet ei olnud. „Siin need kalendriteggijad on, ülle-aea Nora juhhatas seie. Kas sa näed! neñad ka kalendriteggijad — kus siis selle aasta ilm jäi? Miño üks poeg Tallinnas raeworstiks, teine Tralliwerres kubjaks, ja Tallinna poeg igga aasta ikka Tartust tellis kalendri aina ilma pärrast, et Tarto ilm kõige mõñusam, ja kubja ammet koggoni ilmaga ühte on kõidetud; agga siña olled jo ilma koggoni ärrasolkind, kudda kalendri palgelehhe pahhema külle peal on luggeda, sedda sulle Jumal andeks andko, ja seddawisi olled jo aastat kolm nelli meid petnud, ja nüüd wast leiame tembu üllesse. Ja waña tarkusi ei eñam koggoni kalendrisse ei panda, ei eñam kuppo laskmist egga werre wiskamist, ei laste wõerutamist, egga kapsta kaswatamist. Sellepärrast on ka meie põlwe noor rahwas ni rumal. Nüüd ei olle eñam teadagi, milla wäggi Pramburi läks, nüüd on kõik se armas ramatokene tühja lorri täis." — Ja seddawisi weel mõñedki teised sõñad laddinal suust wälja jooksiwad ja ei olleks otsa weel ni pea olnud — agga wõttis morikene tubbaka sarwe taskust, ripsutas pissut põidla tahha ja kui niñasse tubbakat tõmbas, sain miña mahti oma juttu wahhele wallada ja ütlesin: „Kulla norik, egga ma kalendriteggija ei olle, et mulle süüd annad,